

Sneglefart som $1\frac{1}{2}$ Mil i Timen er for lille at give Tilladelse til i Byerne; jeg tror, at en Fart af 2 Mil er en overordentlig moderat Fart, og de Herrer vide jo, at en almindelig Cykle, der kører paa Gaden, kører med en Gennemsnitsfart af ca. 3 Mil. Der er ikke nogen, der finder paa at sige, at de skulle køre langsommere. Der er i sig selv jo ogsaa noget ret mærkeligt i, at naar der opfindes Befordringsmidler, som have deres væsentligste Styrke i at køre hurtigere, end der hidtil er kørt, at man saa træffer Bestemmelser, der ere en Hindring derfor. Det er dog at lægge for meget af den døde Haand paa den Udvikling, der finder Sted. Jeg tror derfor, at det i et Udvalg maa tages under Overvejelse, hvorvidt disse Fartbestemmelser ikke bør sættes op, og det er jo ogsaa ret urimeligt, hvis man ellers opfylder Lovens øvrige Bestemmelser og har en dygtig Fører og kører ud ad Roskilde Landevej og ikke ser en Vogn i Miles Afstand, hverken til den ene eller den anden Side, at man saa ikke skulde have Lov til at køre mere end 2 Mil i Timen, hvilket ikke er hurtigere end naar man kører med Heste ad en saadan Landevej og lader Hestene løbe lidt. Jeg vil paa den anden Side sige, at jeg tror, at man ikke skal køre saa hurtigt overalt; hvor der er Tale om at møde Fare, skal der selvfølgelig køres med formindsket Fart, og skulde jeg sige, at der er noget Punkt, hvor det bør være Tilfældet, saa have vi det nævnt i § 18. Der staar der, at „paa Steder, hvor der er stærk Trafik af Vogne, Ryttere, Cyklister eller Fodgængere, saavel som hvor Kørebanen er slibrig, saa at Bremsernes Virkning formindskes, maa der ikke køres hurtigere end 1 Mil i Timen“. En Mil kan være meget for hurtigt paa saadanne Steder; det er ikke sikkert, at der ikke skulde køres med meget mindre Fart paa saadanne Steder. Der skulde ikke staa nogen Begrænsning, men der skulde køres saa langsomt, som Forholdene kræve. Der er fra forskellige Sider talt om den mærkelige Bestemmelse, at naar man skal køre forbi en Vogn, maa der ikke køres med stærkere Fart end nødvendig. Jeg vil sige til de Herrer, der have kørt med Heste, at det værste, der kan ske, er, at der kommer et saadant Automobil bagfra ganske langsomt kørende op ved Siden af Hestene. De blive forfjamskede, og man har Besvær ved at holde dem, men de falde forholdsvis hurtigt til Ro med et lille Choc, naar man

kommer hurtig op paa Siden af dem; snegler man sig derimod fremad Tomme for Tomme, blive Hestene bange. Jeg tror ikke, at det er i deres Interesse, der køre med Heste, at det skal være saaledes, som Forslaget bestemmer.

Saa er der en Bestemmelse i § 23 som siger, at „sker der ved Sammenstød med Automobilet eller paa anden Maade, som kan sættes i Forbindelse med dets Benyttelse, noget Uheld eller Ulykke, skal Føreren straks standse, paa Forlangende opgive Navn og Bopæl, og om fornødent, efter bedste Evne hjælpe de vedkommende uden Hensyn til, om han har Skyld i det stedfundne“. Dette finder jeg kan være rigtigt. Det er maaske lidt haardt, at Lovforslaget paabyder, at Føreren efter bedste Evne skal hjælpe uden Hensyn til, om han har Skyld i det stedfundne. Det kan være noget haardt, men det bliver haardere, naar man sammenholder det med Straffebestemmelserne i § 28, idet det der er paalagt den, der kører med Automobilet, at godtgøre, at Sammenstødet ikke kunde afværges ved den Agtpaaagivenhed og Omhu, der udkræves fra hans Side. Det mener jeg er ganske overordentlig svært at godtgøre for Automobilføreren, at Faren ikke kunde afværges ved Agtpaaagivenhed og Omhu. I Modsetning til en anden æret Taler, det ærede Medlem for Viborg Amts 4de Valgkreds (Rasmus Hansen), mener jeg, at disse Betingelser ville nemlig medføre, at Ansvaret i de allerfleste Tilfælde med Lethed kan overføres paa Automobilføreren og bort fra den anden, der maaske har det. Der er saa § 29. Den siger at „undlader Føreren i de i § 19, Stykke 2, § 23 og § 24 omhandlede Tilfælde at opfylde sin Forpligtelse til at standse, og Automobilet derfor af vedkommende standses med egen Magt, erstattes ikke den Skade, som deraf følger for Automobilet og de med dette kørende“. Det kan let være saaledes, at naar en vejfarende møder et Automobil og tror, at han har givet Tegn, og den anden ikke har set det, og han saa ikke er fornøjet med, at Automobilet ikke standser straks, har han Lov til, hvis han har Tømmer paa Vognen, at køre med Tømmeret paa tværs af Automobilet og standse det hele, hvorved de kørende maaske gaa paa Hovedet i Grøften og maaske slaa sig ihjel. De have ikke noget at beklage sig over: Den vedkommende har Lov til at standse Automobilet. Jeg tror, at paa dette Punkt maa Lovforslaget ænd-